

Les tres Gràcies del Govern castís d'Espanya

Sánchez Gu

Dels temps d'Adam la dona se'n fum de nosaltres i es posa els nostres pantalons. Fins quan no n'hi havia, quan encara s'havien d'inventar, la dona ja s'havia posat els pantalons. En metàfora, naturalment.

A tot arreu s'han suprimit el passaports menys a Espanya. No és que aquí sigui més difícil que en altres llocs sortir cap a l'estranger, no. La qüestió es pagar, pagar força i tot està a punt aviat. Portes diners a la butxaca per a pagar tot lo que et demanin? Doncs passa l'Passa bou per bèstia grossa.

Repicar i anar a la professó, diu la gent que no pot ésser. Nosaltres creiem que sí. Que es faci la professó aquella que nosaltres voldríem, portessin a la picota, acaparins, estafes, burgesos esges usurers, política deshonestos, escrupulosos i nosaltres anepicarem més fort que mai.

de 70 anys l'altre dia esfecta més de la vida actual, ovintegen de criatures i vea impossible la vida als vells és hermòs i respectable de ar que entre nosaltres s'hi

ens venen dient que els ges, que no són civilitzats, és rbaritats. I ara resulta que ja egim de Govern, més aven- er ells la República ja és una s un somni. Com es coneix rroux per allà al Rif.

es ha tingut lloc la festa ma- de Gràcia. Com sempre els ben sentat la seva fama tra- ust. Aquest any com sempre els carrers adornats artísti- man durat fins que el sol ha r i també han sigut molts els at a cap l'obra benfícica de

estat a l'ordre del dia figu- mes nombroses audicions, ge a la Pàtria. nes de Gràcia, fins dormint s ha quedat la nostàlgia de

viat serà un fet la constitució as, entitat que aplegarà a la fer-la sana i forta de còs i

anyí an els organitzadors de Cal oposar davant la tasca tes, una acció nova que faci erin trobar la Catalunya lli- ns del cel.

fan el viatge Barcelona-Ma- àcia. Fa tres o quatre mesos obre Colomer la seva afició a. Ara feia dos dies s'havia rrrissant a Sóller després de l'aigua. Celebrem que n'ols rriesgats aviadors.

estina, Els Pirineus i Cant de sta incomparable, el mestre ill de mort. Potser a hores

stre que morirà sense que a li hagin fet justícia, quan a et. Com el Dant diem: Anara

nt Valeri! Que arrugat aca- de Lleida a les mans d'En s per mitjà dels mossos d'Es- n Folch i Torres, d'aquí altra a.

amo al cap i al fi.

a zona pacificada, segons ens encarregats de fer-ho, han rrrars dies el coronel de la is soldats. La nostra opinió uella zona pacificada no há ni existirà mai. El sacrifici millor doncs seria tornar a

la vaga de Correus no s'ha estranyava que un hom que com En Sánchez Guerra, les

les coses amb tanta pau. I lo bò serà que ara es- carmentats els de correus, no es deixaran en- rronar tan fàcilment.

Els gossos, que's veu que tenen gana, mosse- guen a tort i a dret aquí Barcelona. Les autoritats estan molt tranquils encara que suposem que bé deuen llegir les malvestats que produeix mol- tes voltes la mossegada d'un gos. No volem mal a ningú, però no aniria malament que un gos tastés la carn de regidor. Potser es preocuparien més dels pobres ciutadans.

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA NÚMEROS ATRASSATS. DOU E PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR (Antiga casa T. López Bernagosa)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA SITUACIO

—Alzaos, fantasmas vanos! —No són fantasmes, ne; que són realitats.

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessètes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA SITUACIO

—Alzaos, fantasmas vanos!
—No són fantasmes, ne; que són realitats.

Energia sense seny

El Govern Sánchez Guerra, davant la segona edició de la vaga de Correus, ha tret l'energia. Però l'ha tret en un gest d'arrauxament quasi pinxesc. Per a En Sánchez Guerra, l'energia és un ganivet molt punxagut.

Energia sense seny: aquesta és la dels governants espanyols que volen ésser enèrgics. En mig de les febleses de cada dia, de les abdicacions i de les vergonyes, donen un cop d'energia com qui dona un cop d'arma. Els *Cuerpos* de l'Estat han fet mancament multitud de vegades a les seves més estrictes obligacions i els Governos s'han ajupit. Ara els empleats de Correus han declarat la vaga en dies de mala astruguesa, i els ha caigut damunt tota l'energia dels ministres.

No podem aplaudir l'actitud del Cos de Correus. Però tampoc podem admirar els actes del Govern. Amb tanta d'energia ens havem quedat sense cartes. I la primera obligació del Govern no era la d'ésser enèrgic, sinó la d'ésser previsor. Fa l'efecte que l'energia actual dels ministres, és la disfressa de la seva incapacitat. Hi ha carreters que no saben bé el seu ofici; i quan el carro se'ls encalla, volen dissimular la seva falta amb un raig de garrotades al cavall.

LA CARTA D'EN LERROUX

Es indubtable que a Europa batgega lo que un escriptor comunista italià, En Luigi Fabri, anomenà la contrarevolució preventiva. Això és el feixisme, una contrarevolució preventiva. Això, encara que esporàdic, és el monarquisme militaritzant i violent d'Alemanya. Això és, encara sintomàtic, el realisme nacionalista de França. L'adveniment revolucionari del proletariat al govern de Rússia, ha produït una contracció en la vella societat que, si per una banda ha frustrat la revolució que hauria estat prematura, per una altra banda ha plantejat, cruament, el problema social, amb intensitat i extensió desconegudes abans de la guerra.

A Espanya, fora d'alguns símptomes locals, la contrarevolució preventiva, no ha tingut més que manifestacions teòriques i accions intermitents que han pres l'aspecte d'accions cíviques. Així el sometent de Catalunya, i l'Acció Ciutadana de Madrid, i aqueixos oferiments que reb l'Estat en moments de prova com el passat, produït per la vaga de Correus. Aqueixa acció incipient fora fàcil articular-la i fins tornar-la agressiva.

Això que resulta perfectament comprensible en les zones conservadores, esdevé incongruent quan se dona en homes de procedència demagògica. La carta d'En Lerroux entra dins d'aquesta incoherència. La carta d'En Lerroux, entra de ple dins de la contrarevolució preventiva, i encara que la vaga, quan escrivim aquestes ratlles, sembli resolta per capitulació dels vaguistes, la lletra del titulat quefe republicà, resta, per a nosaltres, com l'episodi més assenyalat dels dies de la vaga, car té una qualitat de document denunciador d'un estat d'esperit.

En Lerroux, demanant l'absoluta disciplina davant de l'Estat, encara que l'Estat produïxi l'injustícia, col·loca l'ordre i el famós principi d'autoritat per damunt de totes les consideracions. És la frase d'En Goethe, que ell, naturalment, desconeix: «Abans que el desordre l'injustícia». Però En Lerroux, descalificat per a escriure cartes disciplinàries, no està sol, fins dintre del republicanisme, cada vegada més endinzat en les teories conservadores. En realitat el republicanisme espanyol no se separa del monarquisme més que per una distinta concepció del poder moderador i d'una major amplitud constitucional en la qüestió religiosa. La república d'En Lerroux no seria més que una dictadura de l'Estat, apoiada en la burgesia. Més, encara. Els republicans espanyols, si la monarquia prometés una

més gran liberalització, consentirien l'entrada, en el Govern, d'En Lerroux, que desenrotllaria una política regressiva amb tota la fúria del neòfit que's vol fer perdonar el passat vergonyós.

Insistim. La carta d'En Lerroux és una carta d'aqueixa contrarevolució preventiva, encara dispersa i amortiguada que va per Espanya. En Lerroux no ha deixat solament d'ésser revolucionari, sinó que és un contrarevolucionari.

PARADOX

“Cessants”

El segon cop de vaga donat pels empleats de Correus ha tingut per part del Govern una resposta immediata: la dissolució del Cos. Va de debó? La gent no s'ho va creure gaire quan sortí el decret a la *Gaceta*. Encara són molts els que no s'ho creuen avui. Mentre-tant, En Sánchez Guerra ha tret el bastó.

Legalment, s'ha usat amb els vaguistes de Correus el rigor màxim. Han perdut la gorra, la insignia de la professió, el fil d'or de les il·lusions i de l'orgull burocràtic. Ja no són funcionaris. El Cos vell, al qual pertanyien, ha desaparegut d'un cop de ploma ministerial. Els vaguistes, en un document que han remès a la premsa, s'anomenen a si mateixos amb el nom de *cessants*.

Ai, el nom trist, el nom paorós! Ací, a Catalunya, no el sabem gaire l'amariguíssim regust d'aquest nom. Cal sentir-lo pronunciar a Madrid, dins d'una casa de dispeses...

Ja fa anys que el clàssic tipus espanyol del cessant s'estingia. El principi de la inamovilitat s'ha anat imposant en les diverses cledes de servidors de l'Estat espanyol. Amb l'extinció del cessant s'ha estroncat una de les més abundoses fonts de la literatura ibèrica. Ha calgut un fet extraordinari, perquè tot d'una, reaparegui, en l'escenari hispànic, el tradicional cessant.

Però ara la cessantia va acompanyada, en el seu origen, d'un gest de rebel·lió. Encara que els vaguistes de Correus es designin ells mateixos amb l'humil nom de cessants, és impossible l'imaginar-los segons la figura gairebé històrica del cessant clàssic, tan conegut en les comèdies, en els contes literaris i en les caricatures del segle XIX espanyol.

No sabem encara si el cop del Reial decret va debó. Se'ns fa difícil de creure que no hi hagi fórmula conciliatòria o al menys indult general. Un acte d'energia, tractant-se d'un *Cuerpo*, seria cosa insòlita en el Govern de Madrid. Pensem que l'actual actitud enèrgica és una façana darrera de la qual s'amaguen totes les febleses i totes les pors.

FULMEN

A CA'N GARLANDA

No sabeu on és a Cà'n Garlanda? Ja vos ho direm, més abans deixeu-nos explicar lo que passa a Cà'n Garlanda.

La casa és una casa bona. El seu patrimoni és riquíssim: bones terres, mines de tot, bestiar abundós i una hermosura d'aigües. L'amo és En Joanet que de tan bo sembla tonto. És un bon Jan en tota l'extensió de la paraula.

A Cà'n Garlanda hi ha de tot: bo i dolent. Si bé tenen excel·lents collites i fan profitosos negocis, en canvi hi han administradors barres, criats putiners i guardaboscós poca-soltes. Fins hi ha un capellanet que fa la seva i calla.

Segurament que vosaltres, amables llegidors, ja hi heu estat a Cà'n Garlanda i no caldrà que us diguem on cau. De tots modos després ja vos ho farem avinent.

Tot aniria bé si En Joanet sapigués fer d'amo, però el pobre xicot no sap fer més que treballar, donar les pessetes que's necessiten i rebre les garrotades que's perden.

La casa va mal administrada perquè els administradors són uns neules que només s'interessen per aquelles coses que poden traduir-se en un profit particular.

La casa està mal servida perquè els criats i les criades fan tot allò que'ls dóna la gana, però res de lo que'ls dicta el seu deure.

La casa està mal vigilada perquè els guardaboscós cuiden més de matar algun conillet i cruspir-se'l amb all-i-oli que d'evitar els robos de llenya i el saqueig de les fruites.

A Cà'n Garlanda tothom mana menys l'amo que paga. Si en alguna ocasió ha provat d'imposar-se als administradors, aquests han cridat als guardaboscós i el pobre Joanet s'ha vist empaïtat a trets.

Aquests dies han tingut raons l'administrador principal i una de les criades. Després d'una disputa violenta per coses d'entre ells dos, la criada s'ha volgut esbravar, i ha romput tota la vaixela... I, naturalment, En Joanet, que no hi tenia res que veure, ha pagat els plats trencats.

Això és lo que passa a Cà'n Garlanda que segurament ja sabeu on és.

Cà'n Garlanda és Espanya.

JEPH DE JESPUIS

Pensant, pensant...

(HISTÒRIA DE UN ESTIUEIG... FRUSTRAT)

A l'entrà al juny, en Magí un dia va dir-se així:

—Aquest any, quan piqui el sol tinc ganes d'anà a dâ un vol.

Però, cap on anirà?
Això és lo que jo no sé.

Potser... tal vegada... Bah!
M'ho començaré a pensà —

Per traçar bé la campanya,
va i compra un mapa d'Espanya.

El clava a la galeria,
i ja hi som: au, Magí, trial

Com a primera impresió,
tanta terra li fa pò

—Macatxo!— diu, tremolant:—
Què és gran tot això; què és gran!

Tants pobles, tants mars, tants rius
no es veuen ni en quinze estius.

Si me'n anés a Aragó?...
Hi deu fer molta calò...

I això, què diu? «Portugal».
No'm convé donà aquest salt.

Veuràs, per avui pleguem:
demà ja continuarem. —

En efecte, continuava,
però no es determinava.

Santander era apartat;
l'Empordà, massa acostat.

Madrid no li convenia;
a Múrcia s'hi torraria...

Un vespre, de cop, va fer:
—I si anés a l'estranger?

París diu que és molt bonic,
i Brussel·les, i Munich...

Fins podria anà a Venècia
i acostar-me cap a Grècia.

Però, cò'm ho faig malviatge,
no posseïnt el llenguatge?—

Resultat, que meditant,
les setmanes van passant.

I el bon Magí no troppesa
amb res que li faci pesa.

Tal país no el sedueix,
perquè l'home el desconeix

Tal altre li agradaria,
però tot sol, què hi faria?

I torna a regirar diaris
i a consultà itineraris.

I no troba al sur ni al nord
res que li cautivi el cor.

Perdent així el temps, és clà,
saben lo que passarà?

Que l'estiu donarà fi,
i encara el tindrem aquí.

Amb lo qual, ben calculat,
potser ho haurà endevinat.

Doncs, ja ho sap tot home entès,
com a casa no hi ha res.

I al qui a això hi posi objeccions,
deu-li moltes expressions.

C. GUMÀ

Nacionalisme català

Com se sap, entre els moderats, o sigui la «Lliga Regionalista», i els extremistes, acaba de sorgir en el nacionalisme català un terme mig: l'«Acció Catalana».

Aquesta ens afirma, entre altres coses, que es proposa: catalanitzar als catalans i donar-los la consciència de llur nacionalitat. Intenta aquest nou sector polític preparar al poble català per a ésser nacionalista.

Aquest propòsit resulta necessari. Actualment, cal confessar-ho, la col·lectivitat no està preparada. Si avui Catalunya obtingués, per exemple, l'autonomia integral ens trobaríem: Amb que la gent, malgrat de poder-ho fer, seguiria escrivint en castellà perquè desconeixeria la gramàtica catalana; molts encara parlarien de la nostra nació espanyola; la premsa castellana predominaria, igual que ara, sobre la catalana...

Fa falta, doncs, catalanitzar l'esperit popular català. Cal abans que tot preparar al poble.

Aquesta nota ha resultat pessimista; en un nombre vinent ens fixarem amb la part optimista del problema català.

CABRÉ

Foscors

Sotraguejats els fonaments de la societat per les contínues convulsions que la fan trontollar, l'esperit nou no pot arrelar i l'esperit vell, com ens diu el Doctor Martí Julià «és l'ànima de les repressions horribles del dret constituït per la força i de la força brutal i salvatge que amb explosions i dallant vides fa feina de impotents.» Regressiu per naturallesa, no ha d'assolir cap reivindicació justa.

La «Star», aqueixa arma homicida que novament amara de sang el llot del carrer al escolrar-se, no assaona les llevors de cap progrés ni perfeccionament en bé de la col·lectivitat dels homes.

L'obrer no és tan mesquí d'esperit, ni tan depravat de sentiments per a cometre els vandàlics atemptats que ell és el primer en anatematitzar. La societat trontolla en una lluita xorca. És l'odi la cau-

sa de l'estat morbós que atravesava la Humanitat i com tot desequilibri produït per l'odi és un endarriment a l'avenç humana.

Quasi tots els estaments socials s'han contagiats de la guerra que va rossegant l'arbre de l'amorosa Fraternitat, per ço no tan fàcilment la societat podrà reaccionar del tràgic letarg que continuament menaça enfonsar-la. Ha d'ésser la evolució natural del món la que ha d'acabar amb l'estat morbós de la Humanitat. Seran els homes de l'altra generació els que fruïran del benestar col·lectiu perquè en les ruïnes de la societat que va caient edificaran la nova fonamentada en el lema de Llibertat, Igualtat i Fraternitat.

J. CORNUDELLA

Encara hi ha castes

I tan cert com n'hi ha! Ho fa notar ben vivament un escriptor francès en un llibre ple de saviesa i de bondat. En el segle XX i en la mateixa Europa culta, hi ha pobles que neguen l'educació superior a certs homes fundant-se en pre-

textes de raça i de religió. Mentre això sigui possible, continuament hi haurà crims contra la societat. Demés, tots els pobles neguen la instrucció superior a una immensa majoria de la classe més nombrosa, que és la proletària.

Les castes, les antigues castes subsisteixen avui en matèria d'educació. Els nens de les famílies proletàries, de les cases pobres o molt modestes, no surten del cicle de la instrucció primària i no poden per tan, volar cap als llocs elevats. Un nen dotat d'una intel·ligència superior és una força que no s'hauria de deixar perdre i no obstant, es perd quasi sempre que el nen procedeix d'una família pobre o molt humil.

Es a dir, que avui encara es dona el cas que un home malgrat la seva gran intel·ligència, i la seva voluntat i potència de treball es veu condemnat a no elevar-se mai perquè el lastre de la seva procedència humil no el deixa volar.

Encara hi ha castes, i com en els temps antics la sort de l'home comença en el breçol que és on hauria de començar la protecció de l'home per l'Estat. Al l'home quan està fet, se li poden negar certs drets si amb la seva conducta no se'n ha fet mereixedor, però negar res a l'infant, negar-li algun dret pel fet de no

haver nascut en casa rica, condemnar-lo des de la naixença a ésser proletari perquè ha nascut entre proletaris, és la més abominable de les injustícies.

Mentre això subsisteixi seran contes de fades les modernes institucions polítiques i socials i la revolució que no mudi aquest estat de coses no serà una verdadera revolució.

VEUS DE LA OPINIÓ

Catalanisme i socialisme

La Catalanitat no ha d'ésser sols en les Festes Majors i festes en general, sinó que també en la vida de cada dia i tant en el repòs com en el feineig.

**

Els nostres obrers que constitueixen una gran força, no estan amb el catalanisme perquè aquest, malgrat haver fet en part manifestacions de voler-los al seu costat, no ha obrat com devia per a

guanyar-se'ls, però tampoc estan contra el nostre moviment; molts es senten bons catalans i fins n'hi ha que simpatitzen amb la nostra Causa.

**

Estem en temps de gran desgavell social: Econòmicament els forts són els triomfadors absoluts; els dèbils, els vençuts i esclaus més llastimosos.

Ni la intel·ligència, ni el bé, ni el treball personal valen res. El món és del diner; sols del diner; l'única divinitat que de debò s'adora, és el vedell d'or.

**

—Que les dejen ser independents de una vez—digué referint-se als catalans el gran Si necio.

Vol dir que s'hi avindrien els «seus» a perdre una menjadora sempre tan plena com és Catalunya?

**

Avui en gairebé tots els polítics no hi ha ni ombra de dignitat. Es fa política sense serietat, amb irreflexió de nens, i de la manera més il·lògica.

I en tractar-se d'ambicions, de desbancar als altres, se les pensen totes.

Batallades de tot arreu

GRIFFITH

Ha mort el primer President que ha tingut la Irlanda, Mr. Griffith. La mort d'aquest home públic irlandès coincideix amb el moment àlgic de la lluita que per la seva completa lliberació sosté la nova república.

Mr. Griffith no ha pogut pas ésser, malgrat llurs desitjos perquè fos lo contrari, aquell president que somnia tot poble que de sobte esdevé lliure. La seva presidència ha sigut sempre interina, car constantment ha tingut la menaça dels intransigents.

El ditunt president d'Irlanda haurà tingut sempre enfront seu la visió d'aquell De Valera, elegit president en els moments de lluita fratricida, de

Mr. Griffith,

president de l'Estat d'Irlanda, mort fa uns dies

perill, quan ésser president no era pas un luxe i si un ver sacrifici per la pàtria que's veia junyida a l'estranger odiat.

De Valera per Mr. Griffith, esdevingué una mena com si diguessim de pretendent, de pretendent que pretenia dues coses: treure a ell per moderat i treure del tot als anglesos que sapiguessen convèncer a Mr. Griffith i als seus.

Dos presidents, l'un rebel, l'altre pactista. L'un, posant per sobre la tranquil·litat material del poble, la satisfacció espiritual; l'altre, cercant el benestar material oblidant el goig de l'esperit.

Ha mort Mr. Griffith i qui tindrà un record, qui una anècdota... ha passat un home. D'haver mort De Valera, que per anys visquí, no hauria passat un home; hauria passat un geni. I és que malgrat tots els materialismes, venç sempre en nosaltres l'admiració a l'esperit i no a la matèria.

LA PRESA DE «COMUNICACIONES»

Quan hom està decidit a fer una cosa la fa i quan és al revès... doncs, de vegades també la fa, que se'n fan moltes de coses per força, digui's lo que's vulgui.

El nostre govern, el de Madrid s'entèn, fa dies que per lo vist està decidit a fer grans coses, coses de soroll, de farfolla, de les que se'n parla.

Ell es sentia entusiasmat amb allò del Marroc,

li devia semblar cosa fàcil, com qui diu una empenya i fora. Però les coses de vegades no van com es vol que vagin, i lo del Marroc no hi va ni d'un tros.

Vist el fracàs del Marroc, i qui diu vist vol dir sentit, que més que veure'l l'han sentit la majoria i quiscú a fons, calia demostrar que els fracassos són tan sols incidències de la vida que no tenen més importància que la que s'hi vol donar.

Es oïa de demostrar tot això i el nostre simpàtic govern, diligent com sempre, no l'ha deixat escapar.

Que els quefes i oficials de Correus es declaren en vaga? Ara és l'horal Front de batalla al tant i a demostrar la nostra estratègia, i que's vegi que si en el Rif ens en falta, és per raons que ha ningú interessin i res més.

Que el Cos de Correus es posa tossut? Avenen les forces, cop de ploma i fora cos, com qui diu derrota de l'enemic i el govern somrient satisfet de la seva obra.

Però calia el gran espectacle, calia l'obra grossa, el cop d'efecte, la coronació de la batalla, el fet èpic. I el govern, amb tota la prosopopeia digne del cas, amb la preparació deguda, com a gent pràctica en preparar grans espectacles, realitza sense cap baixa la presa de comunicacions.

Les forces del govern triomfantes al Palau de Comunicacions, jornada de glòria i després fem-hi un son. I mentre hi ha una mina que's va omplint i ja veurem que passarà quan exploti

QUAN ENS REUNIM?

No val a mal pensar. Ni vostès ni nosaltres hem d'anar a cap reunió. Són uns altres els que's tenen de reunir si volen i si els hi deixen, que tot val a dir-ho en aquest món.

Qui està dubtant entre si s'ha de reunir o no és el govern que és l'únic que podia dubtar, perquè els nostres governs la única missió que tenen és dubtar, dubtar de si faran i dubtar de fins si governen, encara que d'això, per la nostra part, no en tenim cap dubte perquè sabem que no han governat mai.

S'ha d'anar a Tànger. Però a Tànger no s'hi va. S'ha de resoldre la qüestió de Tànger. Però la qüestió segueix sense resoldre's.

I és que el govern dubta, no sap que fer: si anar-hi o no anar-hi. Té por del ridícul, té raó. Ves quina pràctica hi tenim nosaltres en qüestions internacionals! Si fins una vegada tinguérem un ministre d'Estat que ni xapurtejar el francès sabia!

Nosaltres, encara que no som xafarders, aconsellem al govern de Madrid que's deixi de conferències, que s'atengui bonament a lo que els altres li indiquin.

Tota l'activitat que desenrotlla Espanya a Tànger, és l'activitat barrilaira i com que els francesos en això no queden enrera, ens diran que ja s'ho faran sols.

CONCURS DE PATRIOTISME

Alabada sigui sempre la Patrona de les planxadors que en aquests moments no recordem quina és! El govern que presideix el senyor Sánchez Guerra és una delícia i creiem que posat en

un escenari podria fer-se pagar la butaca a bon preu.

El, sempre atent a les qüestions que de debò afecten al país, ha volgut demostrar que aquí hi ha patriotisme per a vendre i per a donar, i diem donar perquè ningú ens el compraria.

El dia 15 del corrent es publicà una reial ordre per la qual s'assabentà a tots els soldats de servei al Marroc que, qui donguí dades certes sobre la existència d'un desertor, se'l repatriarà o se'l llicenciarà, segons el cas.

Ve't aquí que ja tenim a tots els soldats cercant de xumbera en xumbera el company desertor quina troballa els permeti fugir de la campanya, manera justa i contundent de demostrar les ganes de donar la vida per la pàtria. Tothom, inflammat pel sant amor a la pàtria, demanarà als Déus i als sants que li posin a mà un desertor.

Quina manera més típica té el senyor Sánchez Guerra de posar a prova el patriotisme dels espanyols.

Perquè no disposava que qui trobés a un desertor se li faria l'honor de deixar-lo lluitar davant, de tots perquè demostrés la seva heroicitat i el seu amor a la pàtria?

Fillets i que pocs desertors s'haurien trobat!

LORD NORTHCLIFFE

Quan més accentuada és la separació espiritual d'Anglaterra i França, quan més necessària era la presència d'homes que sostinguessin el llac que donà la victòria als aliats i que està a punt de trencar-se, ha deixat d'existir Lord Northcliffe, molt justament conegut pel «Napoleón del Periodismo».

Home incansable fundà o dirigí una cinquantena de publicacions, entre elles les de gran importància com són *Times*, *Daily Mail* i *Daily Mirror*.

Fervorós admirador de la raça llatina, pot dir-se ben bé que més que aimava, idolatrava a la França, a la que durant els dies tràgics de lluita no regatejà el seu incondicional apoi. Tant era aquest amor per la França vençuda o victoriosa, que Lord Northcliffe esdevingué un dels més fermes enemics de la política seguida per Lloyd George.

Quan els dies d'angoixa de Verdun, mentre

Lord Northcliffe, periodista anglès, creador i propietari de grans diaris, mort recentment

tothom veia la seva caiguda imminent, ell, Lord Northcliffe visità l'invicta plaça i fou un dels que digueren: no passareu! i els alemanys no passaren.

Avui l'Alemanya ha pres altra vegada l'ofensiva. Anglaterra ha pres altra tàctica i França exigeix l'apoi promès.

La vida del gran periodista anglès Lord Northcliffe, era per França de gran valor en aquests moments.

El destí sembla que hagi volgut col·laborar en la separació dels dos grans aliats.

MUSSOLINO

En aquest món la qüestió està en saber si fer les coses ben grosses, que estiguin bé o malament

Mussolini, capítol dels fascistes italians

no té cap importància. Al menys així deu pensar-ho el senyor Mussolini que ésser director de *Il Popolo* devia semblar-li massa esquitit per la seva important persona. L'home se'n ha nomenat, per dret propi, duc de Fascio que deu ésser a ben segur la terra dels fascistes.

El senyor director de *Il Popolo* degué pensar que calia que la noble tasca de llurs subordinats deixés records imperecers. I que millor que un ducat, amb força descendència, que s'anés confiant la història de les aventures extraordinàries d'uns homes que feien tot lo possible per ésser feres.

Els socialistes deuen haver quedat astorats. Ara ja no és lluitar contra la burgesia italiana, ara és lluitar contra la noblesa i la cosa canvia d'aspecte.

Per a que tot estigui a to, cal que el senyor Mussolini llogui un castell, un castell d'aquells de l'antigor i que s'hi faci fort contra la canalla, com deu dir ell. Fóra un espectacle altament curiós, reviríem per un temps l'edat del feudalisme, amb els seus romanticismes i les guerres entre senyors i senyors.

Segurament que si ho fes així els socialistes italians no tindrien res que dir-hi, al contrari. S'hi divertirien un xic i després el servarien com cosa rara a ell i castell o bé el portarien a ensenyar arreu del món cosa que de tota manera a l'últim faran fer més per ducats que improvisat En Mussolini i per més castells que's faci.

LA VAGA DE CORREUS

La millor manera de resoldre-la

No hem vist darrerament juntar-se dinàstics i republicans (!) alguns d'En Lerroix i altres de partits federals? El partit els cria i ells s'ajunten...

**

Ara anem collint els fruits de les veleitats i claudicacions «lligaires». Aqueixos centres de Federació Monàrquica Autonomista s'han aprofitat de la crisi nacionalista. Usen l'idioma català i posen la bandera barrada al balcó. Es disfressen de catalanista per a fer mal a la nostra causa. No ho dubteu.

**

Als que hem sentit sempre la germanor entre els homes d'uns mateixos ideals, ens fa pena la desunió actual entre els catalanistes, car és innegable que l'unió fa la força, més bo-i essent dolorosa per l'engreiment que causa als adversaris, és ara justificada.

Tan-de-bó que en l'avenir depuracions i rectificaments, refacin la gran unió entre els veritables catalanistes.

**

Els catalans solem ésser *bons minyons*, però dintre la bonhomia tenim certa *vivor pròpia* que ens fa veure tot seguit les artimanyes i totes les falacies disfressades que posen en joc certs polítics.

No ens enganyen; ens *deixem* enganyar o passem per alt els enganys.

No som com els d'altres terres, en les quals hi imperen els odiables cacics.

Els homes liberals de valua de tendència nacionalista, segueixen dispersats i en silenci. Quan s'acoblaran i parlaran, tractant d'organitzar els elements avançats del Catalanisme? Les dretes, sense força que les contraresti, van creixent alarmadorament per a suplir a la «Lliga», qual partit ben organitzat i poderós ahir, està avui, per les culpes dels directors, anèmic.

Com ha dit la novella *Acció Catalana*, (conseqüència de la darrera assemblea) cal fer *catalanisme diariament i amb la màxima intensitat*. Fins el present el sentiment patri es condormeix i sols es desvetlla ben animós de tard en tard.

**

Es endebades que vulguin acabar amb el sentiment patri, podran ofegar-lo mes no destruir-lo. Ço que's fonamenta en les lleis de la Naturalesa, és indestructible.

En canvi l'artifici, que's proposa acabar amb ell, pot desaparèixer.—A. F. B.

Els clergues s'espavilen.
Entre les moltes sollicituds d'ingrés al nou cos de correus que diuen que ha rebut el govern, n'hi figura una d'un capellà.
Es coneix que això de les misses no dona prou. Val més que en lloc de fer d'esquirol es sindi qui aquest mossèn. Es més airós i més popular.

REPICS

El general Burguete se'ns ha enfadat. Allò de la tranquil·litat, de la sotmissió i tota aquell grapat de coses que ja ens semblaven extraordinàries, han sigut solament fum d'encenalls.

Té, ara, al General, se li ha ficat al cap anar a Alhucemes.

Alhucemes o Madrid, ha dit ell. Per nosaltres, francament, que vagi a Madrid, pel bé d'ell i del nostre, pel nostre més que pel d'ell.

Pagar el beure... i lo que s'acostuma a dir al davant. Això és lo que han fet els càndids que pagaren religiosament la quota per a escapar-se del Marroc.

Ara corra-cuita, fer la maleta i amunt. Cap a matar moros

Home, senyor Govern. Que ja dura massa! Que un desastre *bueno*, però dos... dos no, ni en bromal

El Govern de Madrid i Catalunya són molt amics. Sinó que de tant en tant i a causa de lo molt que ens estimen ens fan algunes festes que són un xic massa doloroses. Ara mateix amb la qüestió del legat Vila i Codina, el govern espanyol, té la pretensió de que s'entreguin els cabals a un patronat que ell ha nomenat. A veure si els senyors de la Plaça de Sant Jaume es sentiran, al menys, Fivallers una vegada

La última hora internacional és la mort d'En Collins, President de la República Irlandesa. A la seva mort sols hi podem donar una lleugera actualitat. Ha sigut violenta, ja que ell, encara que era un hom d'un gran talent, un bon patriota i un gran organitzador, d'un quan temps ençà s'havia deixat guanyar pels afalacs de Londres i el seu nacionalisme s'havia esbravat un xic.

Dins d'uns dies marxaran cap al Marroc, uns quants milers de fills de nostra terra. Aquestes expedicions que el poble contempla estoic, ens fan l'efecte d'un tribut que se li obliga a pagar anyalment, per no obtindre res de profit.

Tan-de-bó, tots els qui marxen poguessin tornar prompte, sense que mai més calgués anar-hi a ningú. Nostre poble no en viu de victòries com les que es guanyen al Marroc.

An En Lerroix, li passen unes coses d'allò més gracioses. Com més amb ell ens fixem, menys el veiem. L'antic «descamisado», l'ex emperador del Paralel, que segons ell continua essent encara republicà, sembla que s'hagi passat totes les teories democràtiques de que fins avui havia baladrejat, pel darrera. De proves n'ha dat moltes, l'última la carta que ha enviat an En Sánchez Guerra referent a la vaga de correus.

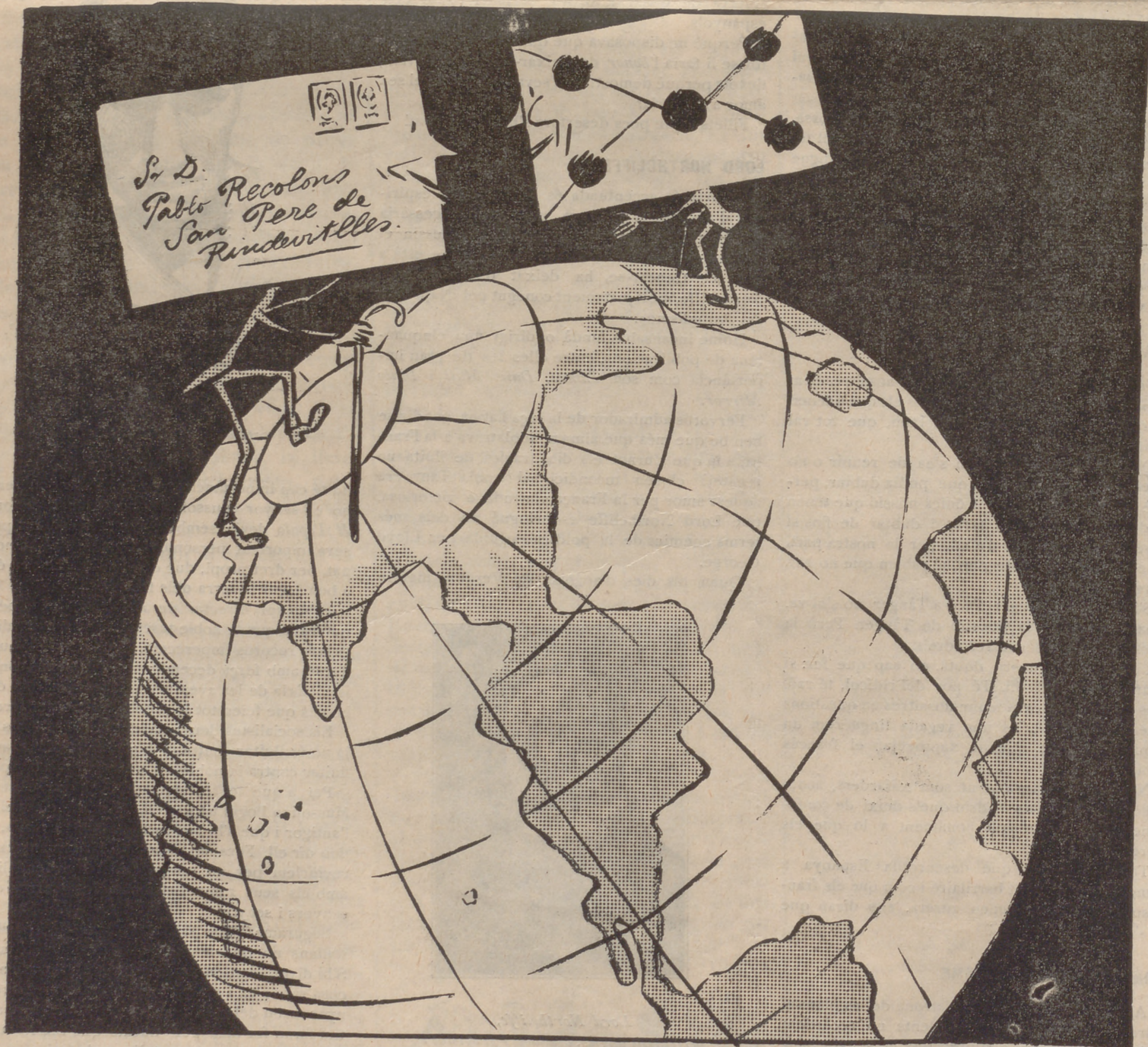
Entre la munió de gent que s'ha inscrit per a ocupar els llocs dels vaguistes de correus, hi figuren un sens fi d'enginyers, metges, apotecaris, militars, advocats, és dir, gent de moltes menes.

Nosaltres només fem una pregunta: Aquesta gent que no han servit pel seu ofici, serviran per a desempenyar lo que no coneixen ni han estudiat? Ho dubtem.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: A. F. B.: Acceptat tot lo que envia. En publiquem una part; lo demés anirà sortint. Pot seguir enviant.—J. Cornudella: Acceptat també lo de vostè, però una mica esmenat, perquè es molt vidriós el tema que toca aquesta vegada.—Pel Moixí: Ja es veu que és noi tendre el qui escriu.—Romulus: No sé si és parent d'un altre que en coneixem, però s'assemblen. Per avui, no.—Llargandaix: Entorni-s'en al cau.—Peret: Mirarem de aprofitar ho.—El noi del cantiner: No vulgui imitar al tristament cèlebre *Melión*, ni en broma.—Kalinka: Ens agrada més la cançó —L'arxiver: A veure si troba coses millors en el seu arxiu.

LA CARTA

Rodant el món, sense arribar mai al seu destí